

**ДОКАЗИ ДА СЛЕДБЕНИЦИ
БИБЛИЈЕ НЕМАЈУ НЕПРЕКИНУТ
ЛАНАЦ ПРЕНОСИЛАЦА НОВОГ
ЗАВЕТА**

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ بيان أن أهل الكتاب لا يوجد عندهم سند
متصل لكتاب من كتب العهد الجديد ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Увод

Очевидно је да број књига Новог завета приписаних Исусу, нека је мир над њим, Марији (ар. Мерјема), апостолима и њиховим следбеницима већи од седамдесет и да су се данашњи хришћани сложили у томе да су оне лажне и измишљене.

А затим, примећујемо да је за католике обавеза следити апокрифне посланице, а за јевреје и протестанте је дужност њихово одбацивање.

Значи да приписивање неке књиге некоме веровеснику или апостолу није доказ да је та књига плод објаве и надахнућа и њено слеђење није обавезно. Много пута је аутор Рахметуллах у својим дијалозима са хришћанским учењацима тражио од њих целовит ланац преносилаца било које књиге од књига два Завета па су тражили оправдање тиме да је он прекинут због многих несрећа и кушњи хришћана у временском периоду од 313 година.

Чињеница је да они за ланце преносилаца својих књига имају једино сумње и претпоставке које не значе ништа. Њихово устезање од доношења целовитог ланца било које од својих књига јасно

говори о њиховој немогућности да то ураде, јер да могу не би то пропустили, чиме је дефинитивно доказано да су њихове књиге остале без целовитог ланца преносиоца. А сада појединачно о њиховим књигама.

Јеванђеља

Сви хришћански претходници и знатан број данашњих се слажу у томе да је Јеванђеље по Матеју писано хебрејским језиком и да је загубљено због измена које су у њему правиле хришћанске секте, и огромних несрећа које су задесиле хришћане у прва три века. А што се тиче садашњег примерка Јеванђеља по Матеју на хебрејском језику оно је превод превода с грчког језика и за њега не поседују ланац преносилаца, нити знају име његовог преводиоца, нити било шта о њему, што је признао и Јероме. Сав говор о њему се темељи на претпоставкама: "Вероватно га је превео тај и тај ...", али на темељу оваквих сумњи се не може установити да ли књига припада њеном аутору.

Текстови више од педесет учењака су сагласни да ово Јеванђеље које се приписује Матеју (које је уједно прво и најстарије код њих) засигурно није његово дело, јер су све књиге Новог завета писане на грчком језику осим Јеванђеља по Матеју и Павлове

посланице Хебрејима. Засигурно се зна да су њих две писане хебрејским језиком и за то постоје веродостојни подаци и Матеј је једини који је писао Јеванђеље на хебрејском. Он је своје Јеванђеље написао на хебрејском језику за јевреје у Палестини који су очекивали најављену особу од потомака Абрахама и Давида, нека је на њих мир, затим су га преводили преводиоци према властитом разумевању и способностима. А што се тиче Матеја, он своје Јеванђеље није превео на грчки језик, док је његов преводиоц анонимна особа. Преостале јеванђељске књиге су писане на грчком језику. Онај ко тврди да су Матеј као и остали писци написали своја јеванђеља на грчком језику је у заблуди.

Истраживач Нортон је написао велику књигу у којој тврди да је Гора апокрифно дело и да га није написао Мојсије, а регистровао је у јеванђељима и мноштво искривљености. Поменуо је у овој књизи уверење да је Матеј своје Јеванђеље написао на хебрејском, јер су у томе сагласни сви његови претходници и ни један од њих то не оспорава, и то сведочење је прихватљиво. Опречно мишљење и не постоји, тако да је доказивање сувишно. Претходници сведоче да су хришћани јеврејског порекла имали хебрејски примерак ове књиге и да је он постојао и био у употреби до времена Јеромеа. А данашњи

примерак Јеванђеља по Матеју је само превод коме се не зна ни преводиоц (нити мноштво других битних података) ни његово стање. Тврдње претходника поткрепљује то што је Матеј био апостол и лично видео Исуса у већини ситуација, чуо већину његових речи властитим ушима, и да је он аутор овог Јеванђеља то би се видело барем на једном месту у његовом описивању догађаја које је видео. Говорио би у првом лицу као што је то обичај и код тадашњих, а и данашњих аутора. Дакле, ово Јеванђеље сигурно није његово дело.

Професор Фаустус, један од великих учењака секте Маниханенс¹ Ел-Цермени каже:

---

1 Маниханенс: Њен оснивач је ирански реформатор, Мани син Фатика који је живео у Персији (Ирану) у трећем столећу нове ере, у време Сабура (1). Мани је био ватропоклоник, али је основао веру између ватропоклонства и хришћанства. На њега је велик утицај оставио будизам. 242. г. се прогласио веровесником који је послан да допуни веру коју је Исус оставио мањкавом. Тадашњи властодршци су га протерали, а када се вратио у земљу осуђен је на смрт и убио га је Бехрам син Хермуз син Сабура. Међутим, тиме није спречено његово учење, него се проширило у разним подручјима римске империје, у Малој Азији, Бугарској и Аустрији. То учење је наилазило на жесток отпор хришћанства и оно је уништено 500. г. Ларднер наводи: "Секта Маниханенс не признаје књиге Старог Завета, тврди да је сотона обмануо израелске веровеснике, да је он разговарао са Мојсијем и да му је он, а не Бог, дао Тору, и да су за њих израелски веровесници крадљивци (Јеванђеље по Ивану 10:8), те да су Нови завет задесила искривљивања те се од њега може узети што се жели а одбацити преостало. Код њих постоје савршени хришћани и послушни хришћани, а вођа њихове секте је

"Ово Јеванђеље је у целости лаж. Његова прва два поглавља су придодата и неприхватљива за мариционите², ебионите³, Јуни Тирин и свештеника Вилијемса"

Истраживач Нортон је ова два јеванђељска поглавља на многим местима оспорио.

Јероме је изјавио да многи ранији учењаци сумњају у изворност 17. главе (последње) у Јеванђељу по Марку, као и у 1. и 2. главе и неких одломка 22. главе Јеванђеља по Луки. А 1. и 2. глава никада нису биле саставним делом Књиге секте мариционити.

Исусов заступник, кога слуша дванаест поглавара попут Исусових апостола, и 72 епископа колико је и Исус имао ученика."

2 Мариционете: Секта коју је основао Марсијун 144. г. Он је порекао Бога Старог завета, говорећи да је он немилосрдан и груб. За кратко време око себе је окупио велики број хришћана. Ова секта одбацује све књиге Старог завета, тврдећи да нису од Бога, а за књиге Новог завета тврди да су све извитоперене осим Јеванђеља по Луки и десет Павлових Посланица. Они верују да је Исус након смрти ушао у Пакао и из њега избавио лоше душе, попут Каина, становнике Содоме, а оставио у њему добре попут Ноја, Аврама и др. У трећем веку је ове идеје попримио Мани који оснива секту Маниханенс. Испреплетанем мишљења те две секте настаје секта Марсијуни а њено учење је преузела секта Маниханенс.

3 Ебионити: Секта коју је основао Ебион Ел-Искендериј, велики познавалац језика у првом веку нове ере. Секта Ебионити се појавила у време Павла и жестоко се опирала његовом учењу. Њен оснивач Ебион је постао познат по писму у коме напада јевреје, на које је узвратио јеврејски учењак Јосип.

Истраживач Нортон каже да су одломци од деветог до двадесетог, у шеснаестој глави Јеванђеља по Марку уметнути и да су писци иначе склони додавању више него одузимању.

А што се тиче Јеванђеља које се приписује Јовану, постоји неколико чињеница које указују да га није написао апостол Иван. Ево неких од њих:

1. Ни једна реченица овог Јеванђеља не указује на то да је писац писао о догађајима које је лично видео или су се десили у његовом присуству. Напротив, његове реченице, мисли и одломци потврђују да је њихов аутор неко други а не апостол Иван. Он на крају овог Јеванђеља каже (21:24): **"Ово је тај ученик што сведочи за ово и написа ово. И знамо да је истинито његово сведочанство"** И када писац наводи Јованов говор употребљава заменицу трећег лица да би, непосредно након тога (у властитом говору), употребио заменицу за прво лице "знамо" и тиме јасно казао да је аутор неко други, а не Јован.

2. Еринијус⁴ (који је живео у другом веку н.е.) је учио пред Поликарпом, учеником апостола Јована. У време Еринијуса група људи је тврдила да ово Јеванђеље није његово дело. Еринијус је ћутао и није им се супроставио. Да је ово Јеванђеље заиста Јованово дело то би знао његов ученик Поликарп, а он би обавестио свога ученика Еринијуса. А познато је да је Еринијус знао много предаја напамет и пренио је од Поликарпа много података мање битних од овога. Еринијус је први који је поменуо 3 јеванђеља (Матејево, Марково и Лукино) око 200 г.н.е., а није поменуо Јованово Еванђеље. Други који помиње ова три еванђеља, а први који помиње и четврто (Јованово), је Клемент И Александар 216. г. Тако они који верују да је ово Јеванђеље дело апостола Јована нису у стању донети ни један доказ против оних који то поричу, а није им посведочио ни Еринијус.

---

4 Рођен је у Азији у другом веку, службовао у цркви Лион у Француској где је постао бискуп. Ученик је Поликарпа, и он први помиње три јеванђеља (око 200. г.: (Матејево, Марково и Лукино).

3. Оповргавање припадности овог Јеванђеља апостолу Јовану није особина само следбеника Ислама, као што се види из овога што следи:

а) Идолопоклонички учењак Селсус је још у другом столећу н.е. тврдио да су хришћани садржаје својих јеванђеља изменили три или четири пута.

б) Учењак Фаустус и вођа секте Маницханенс је у четвртом веку говорио да је сигуран да Нови завет није писао Исус нити његови апостоли, него да је његов аутор особа којој се ни име не зна и да га је приписао апостолима и њиховим ученицима само зато да би га људи прихватили. Он је тиме следбеницима Исуса нанео велику неправду, јер је написао књиге препуне грешака и противречја.

ц) Истандел је написао да је аутор Јовановог Јеванђеља, без сумње, један од ученика александријске школе.

д) Истраживач Бретшнајдер је рекао: "Заиста ово Јеванђеље као и три Јованове посланице нису дело апостола Јована. Оне су заједно с Јеванђељем написане почетком другог века.

ф) Познати истраживач Крутис каже: "Уистину је црква Ефесус додала 21. поглавље."

г) Верска секта Улуцин⁵ је у другом веку одбацила ово Јеванђеље и све са чим је дошао Јован и одбацила сваку могућност да то буду дела апостола Јована.

И закључујем речима истраживача Хорна који у појашњењима каже да су до нас допрли подаци о времену писања јеванђеља, од стране старих црквених историчара, мањкави и не доводе до циља, јер су први претходници прихватили измишљене предаје и лажне приче истинитим и записали их у својим књигама. Они после њих су их прихватили из поштовања према њима, а затим су и истините и лажне предаје преношене од једног до другог писца, да би на крају било немогуће њихово разликовање и раздвајање због дугог временског периода.

И Хорн наводи разилажења по питању писања јеванђеља на следећи начин:

---

5 Улуцин: секта која се појавила у јужној и западној Европи, у другом веку. Одбацила је Јованово Јеванђеље и све што се њему приписује. Брак је сматрала грехом, а дозвољавала је: блуд, сполне односе са забрањеним особама и пљачку. Њене присталице су неке обреде обављале у шумама и брдима. Обожавали су сотону а грдили Исуса. Сви ти поступци су крњили углед цркве, па је папа Енусан ИИИ (1198-1216) био принуђен повести рат против њих.

- Јеванђеље по Матеју је писано: 37., или 38., или 41., или 43., или 48., или 61. или 62., или 63. или 64. године.
- Јванђеље по Марку: 56. или након њега до 65. године.
- Јеванђеље по Луки: 53., или 63. или 64. године.
- Јеванђеље по Јовану: 68., или 69., или 70., или 97 или 98. године.

Ето, тако је стање ова четири поменута јеванђеља код хришћана, а ни остале посланице Новог завета нису у бољем стању.

То јасно показује свакој разумној особи да хришћани не поседују целовит ланац преносилаца књига Старог и Новог завета.

Због тога они немају основа тврдити да су њихове књиге писане по надахнућу и Божијој објави, јер је та тврдња у основи неистинита, на што указују и следећи подаци:

а) Ове књиге су препуне намерно и ненамерно унешених грешака и исправки, а многобројна су и опречна схватања и тумачења, тако да учењаци

следбеника Књиге немају основа да их поричу. Њихови истраживачи и коментатори су чак били принуђени признати многобројне измене и грешке, као што су признали да се у неким опречним ставовима за једну мисао тврди да је исправна, а за другу да је лажна. Одређене нелогичности су покушали исправити благим, али у бити слабим оправдањима које здрав разум не прихвата, јер је апсурд да се у божанском говору нађе мноштво грешка и искривљености. Када се божански говор искриви он престаје бити божанским (надахнућем).

Истраживач Хорн је рекао: "Писцима је било допуштено да пишу према властитим хтењима, обичајима и схватањима. И нико не тврди да су они у свим ситуацијама били надахњивани и да су сваку ствар писали по надахнућу и да је сваки пропис плод тог надахнућа.

Сакупљачи Коментара Хенрија и Скота тврде: "Није обавезно да све што је написао веровесник буде надахњујуће или законодавно"

У "Енциклопедија Британика" се наводи да велики број учењака каже: "Није сваки говор и сваки наведени опис у Светој књизи ствар надахнућа. Они који тврде да је сваки говор у њој надахнуће то не могу лако доказати."

У "Рис Енциклопедији" коју су написали истакнути истраживачи се наводи: "У делима писаца ове књиге и у њиховом говорима се налазе грешке и противречја. Апостоли једни друге нису сматрали ауторима објаве и надахнућа, а пријашњи хришћани апостоле нису сматрали непогрешивим, јер се у њиховим понашањима каткада јави супротност. Исти случај је и са књигама које су писали ученици апостола. Тако су учењаци по питању надахнућа у Јеванђељима по Марку и Луки уздржани. Истакнути протестантски учењаци тврде да сваки говор у Новом завету није резултат надахнућа и да су апостоли погрешили.

б) Научник Нортон преноси речи Еихарна: "Хришћански народ је у почетку имао кратку посланицу у којој су описани догађаји из Исусова живота и она се може назвати оригиналним Јеванђељем које је написано за вернике који нису чули Исусове речи својим ушима и који га нису видели властитим очима. Ово Јеванђеље је било основа свим осталим, многобројним, јеванђељима која су се појавила у прва два века, а међу њима и Јеванђеље по Матеју, Марку и Луки. Међутим, ова Јеванђеља су пала у руке оних који су их проширили, додавши им нове садржаје. Тако се у њима постепено појавио вишак и измешали истинити догађаји са

лажним причама, у којима ће се кроз предуга казивања појавити лош стил приповедања. И када год су ове предаје и приче преношене са уста на уста, постајале су ружније и непозданије, тако да је црква, крајем другог и почетком трећег века, била принуђена, између многобројних јеванђеља која су била у употреби и којих је било више од седамдесет, изабрати четири. Црква је хтела да људи прихвате ова четири јеванђеља, а одбаце остала. А да је брижније чувала оригинално Јеванђеље од страних додавања била би достојна похвале, међутим, то је било тешко због допуна у многим примерцима. Није постојао примерак без додатака, тако да је било немогуће разабрати оригинал од примеса, те је због тога већина претходника сумњала у многе одломке јеванђеља и није била у стању извести ствар на чистац. Штампана у то време није постојала, па је сваки власник примерка уносио у њега шта је хтео од приповедака и предаја. И када се овај примерак умножи и рашири, није се знало да ли он садржи само речи аутора или не? Опомињачи и упућивачи су се упорно жалили да су писци и власници примерака, у веома кратком времену, изменили њихове књиге и да су сотонски ученици у њих унели нечист, избацујући поједине делове, а уносећи друге по властитом нахођењу, да Света књига није остала сачувана и да је из ње

ишчезло својство божанског надахнућа. Од доказа да је искривљивање Свете књиге у то време постало уобичајено су и речи писаца на крају њихових књига у којима преклињу тешком заклетвом да им се књиге не искривљују и призивају проклетство на оне који то ураде. Међутим, искривљивање се десило и у самој биографији Исуса, нека је мир над њим, и проширило се до те мере да је идолопоклонички научник Сулсус замерио хришћанима тврдећи да су њихова јеванђеља измењена три, четири или више пута. То није чудно ако се зна да су се многи људи, немоћни да дођу до оригинала, још од времена објављивања јеванђеља, упослили у мењању, додавајући им или одузимајући од њих или мењајући реч другом сличном речју. Мењали су и опис Исусових догађаја и његове речи онако како је то њима одговарало, а обичај мењања који је заживео у првој генерацији се наставља и у другој и трећој, све док се није раширио до те мере да су они који не следе хришћанску веру веома добро упознали овај њихов обичај.

Клемент Александар Јанус крајем другог века напомиње да су тада постојали људи којима је мењање јеванђеља била главна преокупација.

Нортон је, коментаришући речи Еихорна додао да ово није мишљење само Еихорна него и многих

мислилаца Немачке. И поред тога што је Нортон познат као бранилац јеванђеља, поменуо је и подробно описао седам уметнутих делова у ова четири јеванђеља и признао да су искривљена. Објаснио је да се лаж измешала са описом наднаравних догађаја и да је данас веома тешко разлучити истину од лажи.

Па може ли књига у којој се истина испреплетла са лажи бити плод божанског надахнућа?! Па да ли и даље, неко од следбеника Књиге има право тврдити да су све књиге два Завета или њихови одломци резултат надахнућа (објаве)?!

Ми муслимани чврсто верујемо да су оригинална Тора (ар. Теврат) која је објављена Мојсију као и оригинално Јеванђеље (ар. Инцил) које је објављено Исусу загубљени пре појаве Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и да од њих у овом времену имамо само две историјске књиге у којима су се испреплетале истините и лажне предаје. И не кажемо да су оне биле очуване до појаве Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и да је њихово искривљење уследило након тога. Ни један муслиман то не тврди.

А што се тиче посланица Павла, оне су у основи неприхватљиве, јер га ми муслимани

сматрамо једним од многих лажова који су се појавили у првом веку чији је задатак био искривљивање Исусове вере са којом је дошао, а апостоли су Исусови ученици и његови искрени следбеници. Верујемо да су били побожни, али не сматрамо да су били веровесници. Њихове речи су за нас као речи вредних учењака који покушавају смаостално да реше нека верска питања, а подложни су и грешењу. Губљење оригиналног Јеванђеља и ланца његовог преношења у првом и другом веку уклања сваку одговорност са речи апостола, а нарочито због тога што они, у многим случајевима, нису разумели шта то Исус жели да каже, што се јасно примећује у данашњим јеванђељима због учесталог уопштавања његових речи.

А што се тиче Марка и Луке, они нису апостоли и не постоји ни један доказ да им је од Бога долазила објава, а нису имали чак ни част да виде Исуса, нека је Божији мир над њим.

Теврат (оригинална Гора) је за нас муслимане небеска књига објављена Мојсију, нека је Божији мир над њим, као што је и Инцил (оригинално Јеванђеље) небеска Књига објављена Исусу, мир над њим. Све што се налазило у њима је објава од Узвишеног Бога и није их било допуштено мењање додавањем,

одузимањем или било којим другим искривљењем њихових речи. У следећим сурама (кур'анским поглављима): Ел-Бекара, 87; Худ, 110; Ел-Му'минун, 49; Ел-Фуркан, 35; Ел-Касас, 43; Ес-Сеџда, 23; Фуссилет, 45 су речи Узвишеног:

"И Ми смо Мусау (Мојсију) књигу дали..."

А у сури Ел-Маида, 46 и сури Ел-Хадид, 27 Бог Узвишени говори о Исау (Исусу):

"И Ми смо му дали Инџил..."

У сури Мерјем, 30 такође о Исау (Исусу):

"Мени је Он (Бог) књигу дао и веровесником ме учинио..."

А у сури Ел-Бекара (136) и у сури Али 'Имран, 84:

"... и (верујемо) у оно што је дато Мусау (Мојсију) и Исау (Исусу)..." тј. књигу Теврат (оригинална Тора) и књигу Инџил (оригинално Јеванђеље).

Значи да ове историјске књиге и посланице Старог и Новог завета, познате по имену Света књига, нису Теврат и Инџил који су поменути у Часноме

Кур'ану и не треба их сматрати истинитим и божанским. Оцена свих књига два Завета је следећа: свака предаја у њима која се слаже с Часним Кур'аном је прихватљива и верујемо у њу, а свака предаја коју оспорава Часни Кур'ан је неприхватљива и у бити је одбацујемо. А она о којој Часни Кур'ан ништа не говори, не потврђује је, али и не оспорава, ни ми је не потврђујемо а и не оспоравамо. Узвишени Бог у сури Ел-Маида, 48, каже:

"А теби објављујемо Књигу (Кур'ан), саму истину, да потврди књиге пре објављене и да над њима бди."

Кур'ан је чувар раније објављених књига и искрен је према њима. Обелодањује и подржава у њима истину, а лажи које се налазе у њима износи на видело и одбацује их.

Исламски учењаци који су се супроставили Тори и Јеванђељу и обзнанили у њима лажи и извитоперености, нису имали намеру да се тиме супроставе Теврату и Инцилу које је Узвишени Бог објавио Мојсију и Исусу, нека су Божији мир и благослов над њима. Намера им је супроставити се овим лажним историјским и животописним књигама које су, у ових неколико столећа, сабране у два Завета, а потом проглашене "објављеним" и путем

надахнућа написаним књигама. То су оне књиге о којима Узвишени Бог каже:

"А тешко онима који својим рукама пишу Књигу, а затим говоре: 'Ево, ово је од Бога' - да би зато корист незнатну извукли. И тешко њима због онога што руке њихове пишу и тешко њима што на тај начин зарађују!" (Кур'ан, Ел- Бекара, 79).

Сви следбеници ислама су сложни да је истински Теврат (Тора) оно с чиме је, од Узвишеног Бога, дошао Мојсије и да је истински Инџил (Јеванђеље) оно што је говорио Исус од објаве коју му је послао Узвишени Бог и да ова скупина књига позната под именом Стари и Нови завет не припада њима и није оно што је поменуто у Часном Кура'ну, јер данашњи Теврат има три, а Инџил четири различите верзије, а Бог је објавио само једну Тору Мојсију и само једно Јеванђеље Исусу, нека је Божији мир над њима. Онај ко порекне Теврат (Тора) и Инџил (Јеванђеље) који су поменути у Часноме Кур'ану је неверник и отпадник од ислама. А онај ко порекне лажне приче, предаје и потворе на Узвишеног Бога и Његове часне веровеснике, које се налазе у Старом и Новом завету (Светој књизи) исправно је поступио. Шта више, оповргавање и обелодањивање искривљивања и лажи које се у њима

налазе је дужност исламских учењака како би се разлучило божанско од онога што не приличи Његовој величанствености и како би се част Божијих веровесника сачувала од блаћења.

Данашње три⁶ међусобно различите верзије Теврата су препуне међусобних противречности и искључивости. У њима је, између осталог, наведена прича о смрти Мојсија и његовом покопу у земљи Моап и по томе са сигурношћу сазнајемо да то није истински, од Бога објављени, Теврат.

---

⁶По јеврејском учењу, подсредством Мојсија, јеврејском народу дат је двоструки закон: писани и усмени. Писани закон, који је по библијским наводима био записан на једној плочи, састављен је и измењен у пет књига од Мојсија, које сачињавају главни део Старог Завета. Првих пет књига Јевреји називају: Тора. Усмени закон Мојсије није написао, него га је усмено предао Јозуи, а овај најстаријим Јеврејима, па је на тај начин од генерације до генерације предаван, препричаван и према прохтевима мењан, кроз столећа допуњен и прилагођен новим обичајима. Овај усмени закон, огроман по своме обиму, касније је написан. На овом трудном и великом послу радило је око 2500 рабина пуних петстотина година, од 100 година пре Исуса до 400 година после Исусовог рођења. Тај написани усмени закон зове се: Талмуд. Талмуд је света књига за Јевреје. Он садржава не само религиозну науку Јевреја, него и грађанске законе: приватно право, породично право и казнено право. Пошто је ово огромно дело било у великој мери непрегледно, временом се осетила потреба да се овај јеврејски законик систематски среди, што је познати рабин Мојсије бен Мајмон, зван и Мајмонидес и учинио, па је тако 1180 године створен први јеврејски законик под именом: Мишиах Тора или Јад Хазаках. Неколико столећа касније 1565. године шпански рабин Јосиф Каро саставио је нови верски кодекс под именом Шулхан арух. Овај кодекс је 1578. године допуњен од пољског рабина Мојсија Исерлеса обичајима источних Јевреја. Шулхан арух се састоји из 4 књиге са насловима: Орах хајим, Јорех деах, Кошен ха-мишпат и Ебен хаезер. (оп.рев.)

Четири данашња Јеванђеља су, такође, препуна међусобних искључивости и противречности. Поменуто је у њима казивање о распећу Исуса (по њиховом тврђењу), да је разапет и умро у тај и тај дан, укопан тада и тада, из чега изводимо јасан закључак да та књига није стварни Инцил (Јеванђеље) који је објављен Исау (Исусу).

Увод

Небеска књига која се мора следити је само она која је писана посредством веровесника и која је након тога до нас допрла непрекинутим ланцем преносиоца без измена и модификација. Приписивање књиге некоме ко има инспирацију, само на темељу сумњи и претпоставки, није довољан доказ да књига доиста припада тој особи којој се приписује, па када би ту тврдњу заступала и читава група или неколико група људи. Уочљиво је да за књиге Старог завета, приписане Мојсију, Јездри, Јошуи (Исусу Навином), Јеремији, Хабакуку и Соломуну, нема никаквог доказа да, доиста, припадају њима, зато што је ланац њихових преносилаца изгубљен.

Такође је очевидно да је број књига Новог завета приписаних Исусу, нека је мир над њим,

Марији (ар. Мерјема), апостолима и њиховим следбеницима већи од седамдесет и да су се данашњи хришћани сложили у томе да су оне лажне и измишљене.

А затим, примећујемо да је за католике обавеза следити апокрифне посланице, а за јевреје и протестанте је дужност њихово одбацавање.

Значи да приписивање неке књиге некоме веровеснику или апостогу није доказ да је та књига плод објаве и надахнућа и њено слеђење није обавезно. Много пута је аутор Рахметуллах у својим дијалозима са хришћанским учењацима тражио од њих целовит ланац преносилаца било које књиге од књига два Завета па су тражили оправдање тиме да је он прекинут због многих несрећа и кушњи хришћана у временском периоду од 313 година.

Чињеница је да они за ланце преносилаца својих књига имају једино сумње и претпоставке које не значе ништа. Њихово устежање од доношења целовитог ланца било које од својих књига јасно говори о њиховој немогућности да то ураде, јер да могу не би то пропустили, чиме је дефинитивно доказано да су њихове књиге остале без целовитог ланца преносиоца. А сада појединачно о њиховим књигама.

Стари завет

Уистину ова данашња Тора која се приписује Мојсију (ар. Муса), нека је мир над њим, није од њега и на то указује неколико чињеница:

1. Овој Тори је прекинут ланац преносиоца пре краља Јушуе сина Амонова који је на престо дошао 638. п.н.е. Примерак Торе који је пронађен 18 година након његовог устоличења не може се узети као ослонац, јер га је написао свештеник Хилкија. Поред тога што се не може узети као извор треба додати да преовладава мишљење да је и тај примерак загубљен пре него је Бретшнајдер⁷ освојио Палестину 587 г.п.н.е. Ако претпоставимо да тада није изгубљен, онда изгубљен је сваки траг Тори и осталим свим књигама Старог завета у време освојења Палестине. Они тврде да је Јездра написао неке посланице у Вавилону, међутим и то што је он написао је

---

7 тј. Навуходоносор, владар Вавилона који је 587. г.п.н.е. поробио Палестину, срушио храм Соломуна, нека је мир над њим, и све истакнуте личности прогнао као робље у Вавилон.

нестало када је Ентијукс 4.⁸ освојио Палестину. Он је владао Сиријом од 175-163. г.п.н.е., и радио је на томе да уништи јеврејство и преобрати Палестину у хеленизам па је продао положаје јеврејских свештеника за новац и убио их између (40.000) и (70.000), конфисковао је све њихове поседе, богомоље и жртвовао свињу спаљујући је на дан покоља јевреја, наредивши војсци од 20.000 војника опсаду Јерусалима. Напали су га у суботу када су били окупљени на молитви. Опљачкали су их, порушили и попалили им куће и зидине, побили све људе, па чак и децу и жене. Тога дана се спасио само онај ко се сакрио у брдима, рупама и пећинама.

2. Велика неслагања и међусобне противречности између посланица данашње Торе и Прве и Друге књиге Дневника које је написао Јездра уз помоћ Агеја и Захарија.

---

8 Ентијукс је име за неколико римских владара који су дошли после Александра Македонског (Великог) који су владали Сиријом. Овде се мисли на Ентијукса Четвртог који је владао од 175-163. г.п.н.е, који је настојао уништити јеврејску веру. Убио је око 40-70 хиљада јевреја. Огромно богатство које се налазило у Храму је отео, а на његовом олтару је заклао свињу, а потом наредио војсци од 20 000 војника да потпуно униште Кудс (Јерусалим). Срушили су га до темеља, попалили куће, побили све што се креће. Спасио се само ко је успео побећи у брда. Овај дивљачки догађај је подстаккао Макабејце на револуцију.

Јеврејски и хришћански учењаци су се сложили у томе да је Јездра погрешно ослањајући се на мањкаве листове и да није правио разлику између синова и унука. Ова тројица веровесника су били следбеници Торе и да је ова, данас постојећа, Тора Мојсијево дело, они га не би оспорили нити се са њиме разишли и не би пали у овако велику грешку ослањајући се на непотпуне документе. Исто тако да је Јездрин Стари завет плод надахнућа као што они тврде не би се десила апсурдна и бесмислена противречја између њега и Прве и Друге књиге Дневника (Летописа). Са овим се јасно обелодањује да данашњи Стари завет није Стари завет који је писан у време Мојсија и да он није Стари завет који је писао Јездра. Чињеница је једино то да је данашњи Стари завет само скуп предаја и прича које су се прошириле код јевреја а које су сабрали њихови рабини не проверавајући им веродостојност. Они су их уз остале посланице ставили у Зборник књига Старог завета, који садржи пет посланица (Тора) које се приписују Мојсију. Ово мишљење је данас веома раширено у Европи а нарочито међу учењацима Немачке.

3. Постоје јасна неслагања и противречја у прописима данашњег познатог Старог завета и Посланице Језекиља. Да је, дакле, овај данашњи Стари завет исправан не би му противречила Посланица Језекиљева у прописима.

4. У данас признатој Тори не постоји ниједно место где писац говори о властитим стањима и догађајима које је лично видео својим очима, него напротив, сви изрази у њему сведоче да Мојсије, нека је мир над њим, није његов аутор и да је ова књига само скуп предаја и прича раширених међу јеврејима, с тим да се спомиње коме припадају које речи. За оно што је по мишљењу писца Божији говор ставио је испред њега „Бог рече“, а за оно што је сматрао речима Мојсија навео је „Рече Мојсије“. И у свим ситуацијама је писац о Мојсију говорио у форми трећег лица. Нпр: „попео се Мојсије“, „И рече му Господ“, „И умро је тамо Мојсије“. Да је данашњи Стари завет Објава која је дошла Мојсију говорило би се у првом лицу барем на једном месту, јер говор у првом лицу је упечатљивији и улива

речима додатну снагу. И само ово је довољан доказ да данашња Тора није Објава која је дошла Мојсију, нека су Божији мир и благослов над њим.

5. Један од уважених хришћанских учењака др Александар Кидс је у предговору "Нове Библије" рекао да за три ствари постоје јасни докази:

а) да данашња Тора није дело Мојсијево,

б) да је данашња Тора написана у Палестини, а не у време Мојсија када је израелски народ био у пустињи Синај.

ц) да је данашња Тора састављена у време Соломуна, нека је мир над њим, тј. у периоду од десетог до осмог века пре Исуса, нека је мир над њим, што указује на то да је између њеног писања и Мојсијеве смрти протекло више од 500 година.

6. Из искуства се зна да се језик увелико разликује у разним временским раздобљима. Ако се, нпр. упореди језик Енглеза пре 400

година и данашњи енглески наћи ће се међу њима огромна разлика. Нортон, један од великих хришћанских учењака је рекао да не постоји битна разлика у стилу Торе и стилу осталих књига Старог завета које су писане после ослобађања Израелћана из Вавилона. А између Мојсијеве смрти и њиховог ослобађања је временски јаз од око 900 година. И због непостојања битне разлике у стилу којим је писана Тора и остале књиге Старог завета, учењак Лијусидн велики познаваоц хебрејског језика, тврди да су све ове књиге написане у истом временском периоду.

7. У књизи Поновљени закон (27:5 и 8):

„(5) И начини онде олтар Господу Богу свом, олтар од камења, али га немој гвожђем тесати. (8) И напиши на том камењу све речи овог закона добро и разговетно.“

А у Посланици Јошуа (Исус Навин), 8:30 и 32 стоји:

„(30) Тада Исус (Јошуа) начини олтар Господу Богу Израилевом на гори Евалу, (32) И

преписа онде на камењу закон Мојсијев, који је написао синовима Израилевим.“

Из ових текстова се види да је камен олтара био довољан да се на њему испише Мојсијева Тора, па да је Мојсијева Тора била иста као и ова данашња која садржи пет књига Мојсијевих у овом мери не би било могуће исписати је на каменом олтару.

8. Мноштво грешака у Старом завету и бројна противречја између његових књига искључују могућност да је данашња Тора иста она са којом је дошао Мојсије, нека је мир над њим, јер је говор који је објављен Мојсију или којег је он написао, изнад тога да у њему буде толики број грешака и опречности.

Књига Јошуе (Исуса сина Навина)

Након што смо видели у каквом се стању налази Тора која је темељ религије Израелаца погледајмо у каквом је стању Јошуина књига која се налази на другом месту после Торе. Учењаци следбеника Књиге ни до данас не знају са поуздањем име њеног аутора, нити време њеног писања. И ту су се разишли на пет следећих мишљења:

1. да је њен аутор Јошуа (Исус Навин), помоћник Мојсијев.
2. да је њен аутор Елезер син Аронов.
3. да је њен аутор Финхаса син Елезара син Аронов.
4. да је њен аутор веровесник Саломун.
5. да је њен аутор веровесник Јеремија.

А између Јеремије и Јошуе је више од 8 векова и ова огромна разлика је потпун доказ да они немају ланац преносилаца за своје књиге и да све то граде на претпоставци и да је та претпоставка њихов ланац.

У књизи Јошуе постоје речи и мисли које никако не могу бити његове, као што у њему постоје други одломци који указују на то да би њихов аутор могао бити из времена Давида или иза њега. И све ово јасно говори да та књига није дело Јошуино.

Између данашње Торе и Јошуйне књиге постоје велике опречности у неким прописима и да је данашња Тора дошла од Мојсија, као што тврде, или да је књига Јошуина заиста његово дело, било би

незамисливо да му Јошуа противречи и оспорава га у неким прописима. Како да Мојсијев заступник Јошуа чини такве грешке и противречи му у догађајима који се дешавају у његовом времену?!

Видели смо у каквом се стању налазе Тора и Књига Јошуе заменика Мојсијева, а ни остале књиге Старог завета нису у бољем стању. Противречја су у њима већа, изразитија и жешћа тако да су неки истраживачи оспорили неке књиге Старог завета у целости прогласивши их лажним приповеткама и измишљеним причама, јер су претходници у књиге Законика унели многе искривљене књиге које су у основи биле неприхватљиве и одбачене.

И ово је довољан доказ да следбеници Књиге не поседују целовит ланац преносилаца ни за једну од својих књига и да говоре на темељу сумњи и нагађања, и да књига није плод надахнућа самим тиме што се припише особи која има инспирацију и надахнуће.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.

